

[Lone Nielsen.]

get har naturligvis optaget udvalget meget, og på baggrund af de sparebestræbelser, der er udfoldet inden for alle områder af den offentlige administration, har der i udvalget ikke været stemning for at forøge udgifterne i forbindelse med det nye teaterråds virksomhed, således som ministeren havde tænkt sig.

Ministeren har oplyst over for udvalget, at udgifterne i forbindelse med teaterrådet kan holdes inden for 450.000 kr. pr. år. Det er en merudgift på 150.000 kr. i forhold til de nuværende teaterrådsudgifter, men det er naturligt, når man ser på de forbedringer, der sker med teaterrådsvirksomheden, bl. a. at der bliver knyttet en økonomisk sagkyndig til rådet, og at alle opgaverne bliver centraliseret i sekretariatet.

Udvalget har også drøftet teaterrådets beslutningskompetence, dvs. spørgsmålet om, hvorvidt teaterrådet skal være rådgivende eller besluttende. Vi er enige med ministeren i, at det alene må være ministeren, der bærer ansvaret for fordelingen af støtten, så længe der ikke er indbygget nogen automatik i støtten.

Jeg skal tilsige ministeren socialdemokratiets støtte til det barberede lovforslag med de ændringsforslag, der er stillet under udvalgsarbejdet, og som jeg her har gjort rede for.

Lembourn: Som fru Lone Nielsen sagde, er der ikke så meget tilbage af ministerens oprindelige lovforslag. Man kan jo spørge, hvis skylden er. Det kan vel ikke siges at være ministerens. Jeg mener nu heller ikke, man kan sige, det er folketingets, for ved første behandling var der et stort flertal, der stillede sig velvilligt over for lovforslaget, så skylden må vel egentlig ligge hos den regering, som ministeren sidder i. Hvis den havde ført en anden økonomisk politik, så vi ikke havde måttet spare så meget, var det måske gået igennem. Man må håbe, at regeringen forbedrer sig på det punkt, så vi kan få den teaterlov, vi gerne vil have.

Det, der er tilbage, er teaterrådet. Jeg har hele tiden ment, at et sådant var nødvendigt, og vi kan derfor også stemme for lovforslaget, som det ser ud. Jeg mener, det er nødvendigt med et teaterråd, for man kan

ikke overlade til en minister og til embedsmænd i kulturministeriet — hvor megen interesse de end måtte have for teater — at uddele teaterstøtte. Det må være på dette område som på alle andre kunstområder, at man har et udvalg, et råd, der besidder den nødvendige ekspertise, og som kan komme med en indstilling på grundlag af et arbejde, der er et full-time job. Det gælder i denne sag i hvert fald et af rådets medlemmer.

Vi har jo diskuteret, hvad det måtte koste, tør jeg nok sige. Det beløb, som ministeren bad om, de 650.000 kr., er blevet skåret ned til 450.000 kr., og jeg har forstået, at ikke alle er helt tilfreds med det. Vi er endda gået så vidt, at vi har diskuteret, om man skulle have en halv eller en hel kontordame, og dermed kan man måske nok sige, at vi bevægede os ned på et niveau, hvor folketinget ikke rigtig hører hjemme. Det beløb, man er blevet enig om, er absolut det mindst mulige.

Jeg beklager, at forslaget om et repræsentantskab ikke bliver gennemført. Jeg mener, det er en rigtig tanke, at man har en gruppe mennesker, som er teaterinteresserede, og som kan drøfte teaterrådets beslutninger. Men jeg har noteret mig, at ministeren i udvalget har givet tilsagn om, at han vil forsøge at arrangere nogle teaterseminarer, som så måske kan erstatte den virksomhed, som repræsentantskabet skulle have udfoldet.

Med hensyn til abonnementsordningen har jeg altid været tilhænger af den. Jeg synes, det er en rigtig idé, det var noget af det virkelig gode i lovforslaget. Det er en decentralisering, der her er tale om, det er et tilbud til hele befolkningen, så ikke kun københavnere skal have denne fordel. Men vi kunne altså ikke i denne omgang nå længere end til i betænkningen at udtrykke, at vi forventer, at den kan sættes i gang i 1975. Ministeren skal i hvert fald vide, at det konservative folkeparti principielt er tilhænger af denne ordning, og vi håber meget, at der bliver økonomiske muligheder for at gennemføre den.

Til sidst er der vel ikke andet at sige, end at det er beklageligt, at det er gået, som det er, men sådan er altså de økonomiske betingelser. Ministeren har haft en god vilje, og det har de fleste af os, og så må han jo trøste sig med, at Vorherre ser på viljen.